

[Johs. Christiansen.]

gør noget alvorligt for at slå fast på de rette steder, at nu må det være slut, nu orker vi simpelthen ikke mere, så vil vi blive udsat for ændringer også i den kommende tid.

Vedrørende forsvarschefens stilling og kommandomæssige beføjelser sagde den højtærede forsvarsminister, at hele spørgsmålet om kommandostrukturen var fremme i forhandlingerne i forsvarskommissionens 5 mands udvalg. Ja, naturligvis måtte man i høj grad beskæftige sig med de kommandomæssige beføjelser, som skulle tillægges forsvarschefen, men ministeren vil vel ikke sige, at man på det tidspunkt blev gjort opmærksom på eller blot måtte have fornemmelsen af, at der senere ville komme et tillæg til de afgørelser, man var gået ind under i marts 1949, og som kan sammenfattes under navnet enhedskommandoen m. v. Det forelå ikke, og det kan ikke have foreligget, for i så fald kunne den højtærede forsvarsminister, der på det tidspunkt, da sagen behandledes her i tinget, var venstres ordfører, ikke have udtalt sig på den måde, han gjorde den 23. maj 1950. I anledning af, at hans partifælle, den nuværende højtærede finansminister, havde gjort nogle bemærkninger om, hvorvidt man nu også var sikker på, at den status, man gav forsvarschefen, var holdbar under hensyn til de vilkår og konsekvenser, der senere måtte kunne opstå som følge af vor tiltræden af Atlantpagten, svarede den nuværende højtærede forsvarsminister, som dengang var venstres ordfører:

„Min ærede partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, fremsatte også i dag mange teoretiske spekulationer over eventuelle kombinationer under en eventuel konflikt, hvori Danmark kunne blive inddraget. Jeg vil heroverfor sige, at der er intet i den her foreslåede nyordning, som danner nogen hindring for en tilpasning efter tidens opgaver til en hvilken som helst foreliggende situation, der måtte komme til at spille en rolle for de afgørelser, som regeringen her i landet skal træffe og træffe gennem det apparat, der nu skabes.“

Disse, jeg kan vel sige afvisende bemærkninger, som venstres daværende ordfører gjorde overfor den nuværende højtærede finansminister, havde deres grund og deres baggrund dels i den højtærede forsvarsministers partifælles betragtninger, dels i den situation, der kan opstå under en eventuel konflikt, hvori Danmark kunne blive inddraget; under en sådan konflikt ville altså den status, man tillagde forsvarschefen,

kunne bruges i en hvilken som helst foreliggende situation. Ikke desto mindre er tilfældet det, at vi netop nu ændrer forsvarschefens status med henblik på en eventuel konflikt, nemlig med henblik på krig.

Den højtærede forsvarsminister sagde, at en ophævelse af forsvarschefens stilling ville være en ulogisk og fuldkommen kortsynet handling at foretage. Må jeg gøre opmærksom på, at dette må være en karakteristik af det blad, som har gjort sig til talsmand for den opfattelse. Jeg har ikke gjort mig til talsmand derfor. Jeg har i den forbindelse bedt den højtærede forsvarsminister give så udtømmende og så klare begrundelser for, at denne opfattelse enten er rigtig eller forkert, som det på nogen måde er ham muligt. Jeg er i så henseende ikke blevet tilfredsstillet, men jeg håber, at disse spørgsmål, der er rejst her, kan blive nærmere oplyst i det udvalg, hvori sagen skal behandles, og resultatet af disse oplysninger må være afgørende for den stilling, som jeg til den tid må tage.

Jeg vil gerne slutte med at takke ministeren for det tilsagn, han gav om, at et særligt udvalg vil blive nedsat til overvejelse af de spørgsmål, som jeg sluttede min første tale med at fremdrage.

Alfred Jensen: Ministeren anbefaler mig, når talen er om spildt tid for indkaldt mandskab, at kaste blikket hen på andre pladser. Hvorfor i alverden skulle jeg det? Jeg befinder mig i Danmark, jeg er dansk rigsdagsmand, jeg taler i det danske folketing om danske anliggender, og det, der er til behandling her, er danske militære forhold. Der er tale om den behandling, vore unge får indenfor hæren, og det, jeg her fremdrager, er bygget på de erfaringer, ungdommen har gjort indenfor hæren. De går ud på, at når den egentlige uddannelse er tilendebragt, går man og spilder tiden i militærlejrene og på kasernerne. Det var bedre, om ministeren tog sig mere sagligt af det spørgsmål og behandlede det i stedet for at komme med sine henvisninger, som forøvrigt ikke er ministerens opfindelse; dem har jeg hørt så ofte, når man har interesse i at tale om noget andet end det, der er til behandling. Derfor forstår jeg så godt, at ministeren, når man taler om muligheden for at give ungdommen en uddannelse indenfor de 18 måneder, forsøger at tale om noget andet. Det klarer imidlertid ikke problemet, heller ikke for de unge, og derfor er det stadig et spørgsmål, om man ikke kan udnytte tjenestetiden til at give ungdommen en uddannelse med de forhånden-